

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 2

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

ŞUBAT 2006

İÇİNDEKİLER

2 - Editörden	İsmail Şahin
3 - Kıyamet Kristalleri (1.Bölüm)	Serhan Vural
7 - 13. Gökdelen (1.Bölüm)	Serkan Turan
10-Delik	Murat Yılmaz
12-Kitaplık	İsmail Şahin
14-Türkiye’de Bilimkurgu Üretimi	Özlem Alpin

1 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisi internet ortamında bulunabilen ve ne zaman çıkacağı belli olmayan .pdf formatında hazırlanan bir bilimkurgu dergisidir.

2 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisi sadece bilimkurgu içerikli olup, bilimkurgu öykü, hikaye, makale vs. ve bilimkurguyla ilgili bilimsel yazılar dışındaki konularla ilgili (fantastik kurgu, ufoloji, parapsikoloji, dini, siyasi, ideolojik vs.) türde yazılar kabul edilmez.

3 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılar mutlaka yayınlanacak diye bir kural yoktur. Yazılar incelen-dikten sonra yayınlanmaya değer bulunanlar bir sonraki sayıda yayınlanacaktır.

4 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılarda yazarın adı-soyadı, e-posta adresi, yazının tarihi ve mümkünse yazarın kendini tanıtan bir kısım olmalıdır. Eğer yazılar başka bir yerden alındıysa veya tercüme edildiyse, yazarının adı, alındığı yer, yazının tarihi vs. bilgiler mutlaka eklenmelidir.

5 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisine yayınlanan yazılardan dergi sahibi sorumlu tutulamaz. Tüm sorumluluk yazara aittir.

6 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılarda devletin kurum ve kuruluşlarına, özel ve tüzel kişilerin haklarına dolaylı veya doğrudan saldırı, maddi ve/veya manevi zarar görmesine yol açabilecek ifadeler olmamalıdır.

7 - “YENİ DÜNYALARDA” dergisine gönderilen yazılarda gerekli görülürse her türlü düzeltme yapılabilir.

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

web sayfası : www.geocities.com/yenidunyalarda

sayı 2: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd02.zip

sayı 1: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd01.zip

sayı 0: www.geocities.com/yenidunyalarda/yd00.zip

Tüm bilimkurgu sevenler adına sahibi ve editörü :
İSMAİL ŞAHİN

EDİTÖRDEN

“Yeni Dünyalarda” dergisinin ikinci sayısına hoş geldiniz.

Bu sayıda Serhan Vural tarafından, ileride kitap olarak çıkmasını istediği “Kıyamet Kristalleri” isimli ve halen yazmaya devam ettiği romanının ilk bölümünü yayınlıyoruz. Kendisiyle yaptığım görüşmeler neticesinde, herhangi bir yayınevi ile anlaşma yaptığı takdirde “Kıyamet Kristalleri” bölümlerinin artık yayınlanmayacağını şimdiden belirteyim. Temennim yazarımızın en kısa zamanda romanını bitirip bir yayıneviyle anlaşması yönünde.

İkinci öykümüz ise Serkan Turan tarafından yazılan “13.Gökdelen” isimli öykünün birinci bölümü.

Üçüncü öykümüz Murat Yılmaz’dan. “Delik” isimli öyküsü “Yeni Dünyalarda” sayfalarında yer almakta.

“Kitaplık” bölümünde 1983-1985 yılları arasında çıkan ve 25 kitaptan oluşan BASKAN YAYINLARI BİLİMKURGU DİZİSİNİ bulacaksınız. Bu arada benim bilimkurgu ile ilk tanışmam bu kitaplar sayesinde oldu. Sahaflarda bazen takım olarak bazen de tek tek bulunabilmektedir. Ancak 21 ve sonrası kitaplar daha zor bulunabilmektedir.

Dr. Özlem Alpin’in “Türkiye’de Bilimkurgu Üretimi” isimli makalesi ile “Bizde neden bilimkurgu yok?” sorusuna bir cevap arıyoruz.

Son olarak Şubat 2006 tarihli Bilimkurgu toplantısından bir kaç fotoğraf ile bu sayıyı bitiriyoruz. Bir sonraki sayıda görüşebilmek dileği ile....

KIYAMET KRİSTALLERİ

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BİRİNCİ KISIM

ZAMAN YOLCUSU

BİRİNCİ BÖLÜM

Gecenin bir yarısında uyandı Roxanne Rivers. Artık eskisi gibi genç değildi. Arada sırada gece nöbetleri geliyordu üzerine. Böyle zamanlarda ne yapacağını iyi biliyordu. Fakat şu an onlardan biri değildi. Gök gürlemesine uyanmıştı çünkü. Karanlık yatak odasında doğruldu. Annesinin sesini duyduğunu sanmıştı. Saate dönüp bakınca sabahın biri olduğunu gördü. Zaten uyanıp ilaçlarını alması gerekiyordu. Aslında ihtiyacı olduğundan da değildi. Doktorların ısrarı yüzünden kendini zorunlu hissediyordu. Roxanne hayatının büyük bir bölümünü yalnız yaşayarak ve sevdiği insanların ölümlerini izlemek zorunda kalarak geçirmişti. Tam yüz yirmi bir yaşındaydı. Nedense doğru düzgün yaşlanmıyordu. Yani şimdiye kadar doktora gitmeye hiç ihtiyacı olmamıştı. Bundan sonra da olacağını düşünmüyordu zaten. Şu an kullandığı ilaçlar ise sadece vitaminlerdi, yani gereksizlerdi ona göre. Her gece kan ter içinde uyanıp annesinin sesini duyduğunu sanıyordu. Ama hayal gördüğünü biliyordu. Zira annesi gitmişti. Bir anda buharlaşıp uçmuşçasına ortadan kaybolmuştu, hem de Roxanne daha henüz on yaşındayken. Gerçekte neler olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti. Başka kimsesi yoktu ve annesinin onu bu hayatta yapayalnız bırakıp gideceğine inanmak istememişti. Babasını hiç tanıyamamıştı zaten. Belki de kaderdi bilinmez, ama bu olaydan sonra Roxanne daha önce hiç tanımadığı amcasıyla karşılaşmıştı. Zengin amcası, ölünce ona çok yüklü bir servet bırakmıştı: Malikâneler, fabrikalar...

Roxanne hayatını sevdiği adamla da birleştirmişti, amcası ölmeden bir süre önce. Micheal Rivers denen yatırımcı, amcasının ortağının oğluydu, fakat Roxanne ona ilk görüşte âşık olmuştu. Bir erkek evladı doğurmuş, ona hiç görmediği ve tanımadığı babasının ismini vermişti: Raine...

Bütün bunların hepsi geçmişte kalmıştı artık. Çünkü Roxanne bütün sevdiklerini kaybetmişti. Nasıl olduysa, kocasının ve oğlunun teker teker yaşlanmalarını izlemişti; onları kaybettikten sonra bile yaşamaya devam etti. Sanki yaşam ondan gençliğini zorla alıyor gibiydi. Doktorlar bunun mucize olduğuna inanıyorlardı. Özellikle üniversiteden eski dostu Profesör Gale, sırf Roxanne hakkında bir araştırma yapmış, onun neden hiç hastalanmadığını öğrenememişti. Daha sonra ailesini de araştırmaya çalıştı; ancak babasının gerçekte nerede olduğunu ve annesinin neden kaybolduğunu hiçbir zaman ortaya çıkaramadı. Amcası bile onlara ne olduğundan habersizdi. Fakat babası hakkında hikâyeler anlatmayı severdi.

Roxanne, oturduğu malikânede üçüncü kez değişen kâhyası ve bahçıvanı ile kalıyordu. Eski çalışanlarının hepsi aynı ailesindeki diğer insanlar gibi yaşlanarak bu dünyadan göçmüşlerdi. Artık o da diğerleri gibi ölümü bekliyordu. Ama bitmek bilmeden derinleşen bu arzuyu doldurmak her geçen gün daha da zorlaşıyor gibiydi. Yaşı ilerledikçe ölümün daha kolayca yaklaştığını düşünen diğer insanlardan değildi. Ona her şey (buna ölüm de dâhil) çabucak uzaklaşıyor gibi görü-

yordu. Koyu yeşil pastel renkli halısının üzerine ayaklarını basarak, ışığı açmadan yatağın etrafından dolaştı. Bu eski püskü eşyalarını severdi Roxanne. Amcası miras bırakırken bir tek bunu şart koşmuştu zaten: Bu odadaki hiçbir eşyayı yerinden oynatmayacaktı. Eski kahverengi büyük bir elbise dolabı, bir yatak, köşede bir sallanan sandalye ve üzerinde çekmeceleri olan bir sandık...

Bir sürü çizginin bulunduğu yaşlı yüzüne dolap kapağının üstündeki aynadan bir göz gezdirdi. Ela renkli gözleri ışıldadı. Ağarmış uzun saçları hâlâ güzelliğini yitirmemiş, zarif ve hüznü çizgilerle dolu yüz hatları da buna eşlik ediyordu.

“Nice yıllara!” dedi aynaya göz kırparak.

Boğazının kuruduğunu anladığı için aşağıya inmeye karar verdi. Sahanlıktaki sarımsı ışığın yardımıyla kapıya doğru rahatça yürüdü. Roxanne gözleri açısından da hiçbir zaman şikâyetçi olmamıştı. Yüz yirmi bir yaşında ve dünyanın en sağlıklı insanıydı. Gençliğinde nasıl olduğunu hatırlayarak merdivenlerden aşağıya yavaş yavaş indi. Çok güzeldi Roxanne. Onu gören herkes, dönüp bir kez daha bakmak isterdi. İster erkek ister kadın olsun. Çevresindeki kadınlar kadar arzulu olmamasına rağmen, her zaman istediğini elde etmişti; kendi gerçek yalnızlığını gidermek bunun dışındaydı. Annesi birlikte yaşadıkları köyden kaybolduğundan beri kendini her zaman böyle hissetmişti.

Hakikaten yapayalnızdı. Etrafında sevdikleri olsa bile bu duygu, bedenini saran bir sancı, tedavisi bile olmayan bir iltihap gibi yaşamı boyunca ona acı vermişti.

Annesini hayal meyal hatırlıyordu. Bazen hâlâ geceleri uyurken onun sesini duyuyor gibi oluyor, bazen de bu yüzden gece nöbetleri geçiriyor ve kâbuslar görüyordu. Başka bir yere ve zamana ait küçük görüntülerdi. Roxanne bunlara hiç anlam veremiyordu.

Aşağı kata inerek kendi için özel yaptırdığı küçük mutfığa girdi. Nefesini içine çekince yüzü gülümsedi. Buradaki buğday kokusuna hayrandı. Aslında oldum olası bunu çok severdi. Ona hiç gitmediği yerleri anımsatıyordu. Küçük bir buzdolabı ve tezgâhın üstünde, onun boyuna göre yapılmış, dolaplar bulunuyordu. Karanlığı severdi Roxanne. Işığı yakmadı. Buzdolabını açıp bir kâse yoğurt çıkardı. Onu ufak, kare masanın üstüne yerleştirdi. Oturup yemeye başlayacakken bir şimşek daha çaktı. Sonra içinde onu sarsan tuhaf bir his kabardı. Daha önce böyle bir duygunun onu tetiklediğini hatırlamıyordu. Sanki izleniyordu. Mutfığın penceresinden dışarıya yani avluya doğru baktı. Orada kimse yok gibiydi. Olsa bile bu karanlıkta görünecek değildi ya. Bahçıvanın kulübesi hariç bir şey yoktu, zaten onun da ışıkları sönmüştü. Bir şimşek daha çaktığında heyecanla yerinden zıpladı. Bahçede bir gölge görür gibi oldu. Sonra tül perdeyi aralayıp dikkatle inceledi. Sokak lambalarından gelen ışıktan, gerçekten birinin yağmur altında çimlerin üzerinde durduğunu görebiliyordu. Ancak içeri nasıl girmişti. Malikânenin çevresi üç adam boyundaki duvarlarla çevriliydi ve alarmlıydı da.

Gölgeye bakarken başka bir şimşek daha gökyüzünde belirip kayboldu. Bu sefer kimse yoktu. Hâlbuki biraz önce gölgenin orada olduğundan emindi. Bu duruma bir anlam veremiyordu. Bir süre daha bekledi ve etrafta kimsenin olmadığını anladığında hayal gördüğünü düşündü. Zaten

buraya boşuna gelmemişti. Vitaminleri aç karna içmek istemiyordu. Birkaç bir şey atıştırıp, mutfaktan çıktı. Sahanlığın üstündeki ampul sönmüştü. “Yine teli yandı,” diye düşündü Roxanne. Yavaş yavaş ve dikkatli adımlarla merdivenden çıktı. Odasının kapısına gelmeden önce içerde bir ışık oyunu olduğunu gördü. Bir süre öyle kalakaldı. Elleriyle göz kapaklarını ovalayıp tekrar baktı. Hakikaten de kırmızı, mavi, yeşil, sarı, mor, turuncu renkli ışıklar karmaşası yatak odasındaki halısının üstünde oynayıyordu. Büyük bir hayret ve heyecanın karışımıyla içeriye süzülürken bu ışık karmaşasının nereden yayıldığını fark etti. Büyük eski dolabın üstündeki aynadan geliyordu. Roxanne önce hayal gördüğünü düşündü. Zihninin ona oyunlar oynadığını sanarak dikkatle çevresine göz gezdirdi. Neden sonra renkler karmaşası gözlerini aldı, ancak bu her neyse rüya değildi. İşte hemen orada karşındaydı. Dolap kapağını kaplayan büyük boy aynasından geliyordu. O içeriye tamamen girdiğinde, duvarda asılı duran eski guguklu saat öttü ve aynadaki ışıklar bir anda durulur gibi oldu. Sadece deniz mavisi bir renk sabit kaldı. İçinde sanki bir sıvı akıyor, ışıkla birlikte süzülüyordu. Bu görüntü zihnin alamayacağı kadar harikaydı. Roxanne şimdiye kadar gördüğü en tuhaf şeye bakarken bunun bir rüya olduğunu düşündü. Öyle olmalıydı, başka bir açıklaması olamazdı. Ama içinde hiçte kötü hisler uyanmıyordu. Sanki böyle şeyler görmeye alıştı.

Neden çok fazla garip gelmiyordu ki? “Düş olduğundan eminsin, belki de bu yüzden,” dedi kendi kendine. Yavaşça ve çok ağır adımlarla aynaya yaklaştı. Mavi ışığın içinden sesler yükseldi. Dalga ve hızla esen rüzgârın sesiydi. Kayalığa vuran su ve yosun kokusu alışık olmadığı bir şey değildi, ancak bu çok güzel bir duyguydu. Roxanne aynaya daha da yaklaşarak derin derin nefesler aldı.

Yüzü gibi çizgilerle dolmuş olan elini aynanın içine doğru uzattı ve bekledi. Çok garip bir duygu bedenini alt üst ederken, aynı zamanda kendisini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Geri çektiğinde eline de mavi ışık bulaşmıştı. Neden sonra, Roxanne neler olduğunu anlayamadan bir çeşit sıvı gibi elinden akıp kayboldu. Artık mantığın tamamen dışına çıkmıştı ve aklına çok değişik düşünceler yayılıyordu. Zira az önce elini içeriye soktuğu zaman, eline yağmur damlaları da gelmişti. Bunun bir çeşit kapı olduğu fikri zihnine hâkim oldu. Sonra eline tekrar baktı. Üzerindeki yaşlılığın getirmiş olduğu çizgiler yok olmuştu. Sanki birden bire gençleşmişti. Heyecanla karışık bir tereddüt ve hızlı çarpmaya başlayan kalbiyle nefesini içine çekip çok kısa bir süre bunu bilincine kabullendirmeye çalıştı.

“Evet, evet bu bir düş.”

Roxanne de kuralına göre oynayacaktı. İlk önce diğer kolunu aynadan içeri uzattı. Bunu yaparken yüreğinde en ufak bir kaygı yoktu. Geri çektiğinde, yine aynı mavi ışık bir sıvı gibi elinden akıp yok oldu. Sonra bu elindeki çizgilerin de kaybolduğunu gördü. Roxanne’nin kendisine gelmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Neden sonra derin bir nefes alıp gözlerini kapayarak aynadan içeri daldı. Hızla esen rüzgâr ve yağın yağmur etrafını sardı. Yağmur damlaları yüzüne düştükten sonra kuruyordu. Kendisini çok garip hissetti. Gözlerini açtığında bir denizin ortasında olduğunu anlayabiliyordu.

Çevresine bakındı. Karanlıkta, okyanusun ortasında, büyük bir kayanın üzerinde duruyordu. Arkasına dönüp bakınca geldiği aynanın kaybolmuş olduğunu gördü.

“Kesin bir düş bu.”

Kafasını kaldırıp yukarıya doğru baktığı zaman, ona doğru havada süzülerek gelen şeyi gördü. Uçan bir evdi. Aslında üç katlı olmasa bir kulübeye benzediği söylenebilirdi. Roxanne eliyle ağzını kapattı. Zihni bu düşün garipliğini kabullense bile kendisini koyuverip düşmekten çok zor kurtardı. Ama neden bu kadar gerçek geliyordu ki? Üç katlı yapı kocamandı ve çatısından dışarıya büyük bir teleskop dik bir açıyla uzanmıştı. Ya da Roxanne onun teleskop olduğunu düşünmüştü. Ev onun yanına gelince aşağı doğru süzüldü ve kendi çevresinde yarım tur dönuverdi. Pencerelelerinden ışık geliyordu, fakat perdeleri çekiliydi. Buna rağmen ahşap evin duvarlarının krem rengi olduğu aşikârdı. Kapısı tam önüne gelecek şekilde havada asılı kaldı. Roxanne, gördüğü şeyin garipliğinden ötürü donup kalmış, ne yapacağını şaşırılmıştı. Az sonra kapı biraz açılınca puslu sarımsı bir ışık aralıktan dışarıya sızmaya başladı. Hayrete ve meraka yenik düşerek çok uzun süre bekledi. Etrafına baktığında denizden başka bir şey göremedi. Bir kayanın üstünde duruyordu. Geri dönüş ihtimali de yoktu. Kaderine razı gelerek bu garip gecede yapılması gereken tek mantıklı şeyi yaptı. Yani kapıyı tamamen açıp içeriye doğru yavaş ve temkinli adımlar attı. Eve girdiğinde garipliğin devam ettiği apaçık görülüyordu. Kapının solunda, aslında ayakkabılığın olması gereken yerde bir çeşit kitaplık duruyordu. Aslında kitaplık denmesi güçtü, zira kestane rengi cilalı ahşap dolabın üstündeki ince camdan yapılmış olan küre biçimli kapların içinde hareket eden canlılar bulunuyordu. Roxanne’in daha önce hiç görmediği garip görünüşlü yaratıklardı bunlar. Sıvımsı gibilerdi. Bazıları vızıldıyor, bazıları ise lap lup şeklinde sesler çıkarıyorlardı. Kapların içinde hareket ederken içlerinden sadece bir tanesi renk değiştiriyordu. Sağındaki duvarda ise hiç tanımadığı yaşlı insanların portreleri bulunuyordu. Mağrur görünüşlü bir tane sinin gözleri sarımsıydı. Soylu birini andırırçasına gururlu ve kibirli bir yüz ifadesi takınmıştı. Lakin hepsi siyah deriden yapılmış olan ve kaslı vücudunu kaplayan bir çeşit siyah elbise giymişlerdi ve yine her birinin alnında yıldız benzer bir çeşit gümüş işaret vardı. Roxanne resimlerden gözlerini resimlerden nihayet alabildiğinde çevresine göz gezdirmeye başladı. Her taraf duvarlarda duran nesnelerle aydınlanıyordu. Aslında Roxanne onları duvarda olmalarına rağmen şamdan sanmıştı, ama değillerdi, çünkü üzerindeki yuvarlak parlak kaplar mum değildi. İçeriye doğru ilerleyince çember biçiminde geniş bir salona geldiğini anladı. Köşede yukarıya çıkmak için yapılmış, dönedöneye yükselen ahşap merdivenler vardı. Rüya daha da garipleşiyordu. Yuvarlak salonun ortasından yukarıya baktığında, üst kattaki sahanlığı fark etti. Birkaç asma kattan oluşmasına rağmen bir üstünü göremiyordu, çünkü önünde kocaman bir teleskop vardı. Roxanne dikkatle bakınca, onun üzerinde herhangi bir mercek göremedi. Teleskop değildi herhâlde. Zaten bir insanın sığabileceği kadar genişti. Odayı boydan boya kaplamış uzun kahverengi bir koltuk, onun yanında boyanmamış tah-ta renginde son derece rahatsız görünen küçük bir sandalye ve en köşede ise bir tane boy aynası vardı. Roxanne’nin nerede olduğu hakkında en ufak fikri yoktu. Kendisini hâlâ bir rüyanın içinde sanıyordu. Belki de bunamaya başlamıştı. Yaşlılık yüzünden başına bir şey gelmişti. Kesin olan buydu. Bu yüzden halüsinasyonlar görmeye başlamıştı. Bütün bunların başka mantıklı bir açıklaması olamazdı.

“Sen buradasın!”

Roxanne kanının çekildiğini sanarak yerinden sıçradıktan sonra arkasını döndüğünde kimin konuştuğunu panik içinde gördü. Çok tuhaf gelmişti, çünkü az önce orada kimse yoktu. Normale göre uzun bir çenesi olan, yüzündeki kırışıkları üst üste binmiş gibi duran ve gözleri olmayan, buğday tenli ufak tefek çok yaşlı bir adamdı bu. Elindeki küçük bir değnekten destek alıp, eğik biçimde yürüyerek yanına geldiğinde, Roxanne onun yarı ürkütücü görüntü karşısında kendisine engel olamadan biraz geri çekildi. Kahverengi kadife bir pantolon ve aynı renk bir gömlek giymişti. Elbiseleri biraz garipti aslında. Boydan boya siyah çizgilerle kaplıydı. Eğer büzülmüş gibi duruyor olmasa Roxanne’den uzun görünecekti, lakin şimdi aynı boydaydılar. Karanlık göz çukurları ise onun bu korkutucu görüntüsünü tamamlayan yanlarından biriydi. Kırışık olmayan tek yerinde yani alnının ortasında bir çeşit yıldız işareti bulunuyordu. Yıldızlı kalemle çizilmiş gibi parlaktı. Gümüş renginden yapılmıştı sanki.

“İnanamıyorum. Gerçekten geldin,” dedi adam onun yanına yaklaşıp. Buruş buruş görünen eliyle onun yüzüne dokundu.

Roxanne iyice geriledi. Bir rüya olmadığı hissi, adamı ilk gördüğü andan itibaren bedenine çabucak yayılmıştı şimdi. “Sen kim-

Derken geri çekildiği köşeden karşısındaki ayna dikkatini çekti. Kendi aksini fark ettiğinde, gördüğü manzarayı algılaması için epey bir süre geçmesi gerekti.

“Aman Tanrım!” diye bir hayret soluğu koyuverdi. İçinde büyük bir heyecan kabarmıştı. Anılarla dolu bir resim seli yüreğinin derinliklerinden tekrar ortaya çıkmış, ince ince nakış işlercesine kadının göğsündeki boşluğu onarıyordu sanki. Bir süre ne yapacağını bile bilmeden öylece kalakaldı. Boy aynasıydı ve kendisinin yirmi beş yaşındaki hâlini gösteriyordu. Üzerinde pembe benekli uzun geceliği vardı. Aynaya yaklaştı ve ellerini yüzüne götürdü. Önce kusursuz görünen soğuktan pembeleşmiş yanaklarına ve göz kenarlarına, sonra küçük düğme gibi olan burnuna ve yavruağız rengindeki ince dudaklarına dokundu. Eline de hiç kırışıklık gelmiyordu. Sanki geçirdiği yılları bir anda uçmuştu. Sonra bir şeyi daha fark etti.

Alnının tam ortasında aynı yaşlı adamda olduğu gibi bir yıldız işareti vardı. Ama altın sarısıydı. Elini alnına götürdüğü zaman herhangi bir şey hissetmedi fakat karşındaydı işte. Pürüzsüz ve yumuşak yüz hatları hayretle karışık bir korkuyla bezenmişti. İnce kaşları kalkınca yaşlı olduğu zaman alnında ortaya çıkan kırışıklık yer almıyordu.

“Çok güzel değil mi?” diye güldü yaşlı adam. Göz çukurlarının olduğu kısmı siyah bir eşarpıla bağlamıştı.

“Ben- ben- gençleş-mişim,” diyebildi Roxanne şok geçiren birinin sesiyle.

Adam bir kahkaha daha attı.

“Güzel değil mi?” dedi neşeyle. “Sizin zamanınızla, bizim zamanımız arasında böyle bir fark var.”

Roxanne aynadan gözlerini ayırıp adama dikti. Sandalyeye oturmuş, değneğinin de ona dayamıştı. Yüzündeki gülümseme ise hâlâ silinmemişti. En azından gözlerini bezle kapattığı için yüzüne bakılabiliyordu artık, ancak gözlerindeki ifade okunamadığı için Roxanne onun gerçek ruh hâlini yansıtıp yansıtmadığını algılamakta güçlük çekiyordu.

“Efendim?” dedi Roxanne çatlak bir sesle.

“Sizin zamandan, bizim zamanımıza geçerken böyle değişik-

likler oluyor,” dedi adam coşkuyla. Ahenkli ve insanın içine işleyen sesiyle görünüşündeki tekin olmayan hâlini sildirivermişti Roxanne’in zihninde.

“Ben-”

“Boş ver şimdi bunları,” dedi adam. “Adım Kultar, seni buraya ben getirdim. Aslında, tam olarak benim getirdiğim söylenemez. Geleceğin söyleniyordu,” diye ekledi ve sandalyede geriye yaslandı.

Roxanne, adamın neden bahsettiğini dahi anlamamıştı. Onun söylediklerini dinlemektense “Siz kimsiniz?” diye sordu. Rahatlatıcı bir tonla konuşarak ilgili görünmek istediğini vurguluyordu. Zaten akli karmakarışık olmuştu. “Söyledim ya, adım Kultar,” diye yanıtladı yaşlı adam. “Altın Yaprak şehrinin, koruyucusu ve özgür insanların kurtarıcısıyım.”

“Efendim?” dedi Roxanne. Aynanın önünden ayrılıp adamın karşısındaki koltuğa çöktü. “Ben neden-”

“Burada mısın?” diye sözünü tamamladı Kultar. “Hayatının görevi için buradasın. Bu senin kanında var. Aynı annen ve baban gibi. Onlar da görevlerini tamamladılar.”

“Ne?” dedi Roxanne hayretle. Annesi ve babasını bu yaşlı adam hakikaten tanıyor olabilir miydi? Bu, birden gençleşmiş olmasından çok daha önemliydi. Zaten onu çoktan unutmuştu.

“Annen ve baban da bize yardım için gelmişlerdi,” dedi Kultar. “Sana her şeyi anlatabilirim, ama şu an pek zamanımız yok. Özgür toprakların dışındayız. Eğer burada yakalanacak olursak-”

Sözünü yarıda keserek birden başını yukarıya kaldırdı. İlk defa yumuşak ve sakinleştirici ifadesini yitirmişti. Roxanne de onun duyduğu seslerin farkına vardı. Evin dışından gariip bir ses geliyordu. Vızıldama gibiydi sanki.

Kultar ayağa kalktı.

“Zaman yok. Buraya gelecekler, kaçmalısın. Yakalarlarsa öldürebilirler. Adım Kultar, anneni ve babanı tanıyordum. Kimseye gerçek adını verme ve beni tanıdığını söyleme,” dedi hızlı hızlı. “Sadece saklı kent Altın Yaprak’a gelersen benim ismimi ver. Adımı söyle, seni korur onlar. Alnında gümüş-yıldız olmayan kimseye güvenme sakın.”

“Gümüş-yıldız mı?” diye sordu Roxanne ayağa kalkarken.

Kultar biraz korku, biraz da kaygıyla konuşurken, neler olduğunu anlayamayan Roxanne’in içinde de ufak bir heyecan kıpırtısı oluşmuştu ister istemez. Kultar alnının ortasındaki eliyle göstererek “Bizden olmayan kimse göremez. Alnında bundan olmayana güvenme,” diye yanıtladı. Hızla Roxanne’in yanından geçti. Hiçte kör biri gibi davranmıyordu. “Gitsen iyi olacak. Buldular bizi. Beni öldürmek istiyorlar.”

Roxanne bu durumdan hiçbir şey anlamadı. Kultar Roxanne’nin önüne gelip ellerini ona doğru tuttu. Roxanne daha ne olduğunu anlayamadan ayakları birden yerden kesiliverdi. Sanki kocaman bir el onu belinden yakalayıp kavramışçasına bedeninin sarıldığını hissediyordu. Sonra yine bir uyarı olmaksızın şaşkınlıktan ve korkudan konuşamayan, soluk soluğa kalmış olan kadın geriye doğru savruldu.

Geldiği kapıdan dışarıya fırladığında yoğun ve sert esen rüzgârla karışmış olan yağmur damllarını hissetti önce. Sonra ellerini veya kollarını hareket ettirmeden sanki felç olmuşçasına geri geri denize çakıldı. Tuzlu ve soğuk suyun ciğerlerini dondurduğunu sanarak bir süre olanlara engel

olamadan karanlık okyanusun derinliklerine doğru indi. Zaten hareket kabiliyetini yitirmiş olan uzuvlarının da kurtulmaya faydası olmuyordu. Neden sonra tuzlu deniz suyu burnundan girince uzuvlarını tekrar kullanabildiğini fark etti. Biraz çırpınarak, biraz da yüzerek sudan başını çıkarmayı başardı. Ciğerlerini soğukla yakan derin soluklar hayata dönmesini zar zor sağlayabildi. Biraz sonra kendisine geldiğinde hızla başının üzerinden geçen bir şeyi fark etti. Bir çeşit uçaktı sanki. Evin üstünde bir süre asılı kaldı. Roxanne karanlık semada olanları tam olarak seçemiyordu, ancak daha önce böyle hareket eden bir nesne gördüğünü sanmıyordu. Bir ışık parlaması oldu ve sonra hemen gözden kayboldu. Roxanne heyecanla karışık büyük bir öfkeyle dalgalı suyun üstünde kalmaya çalışıyordu, ancak uçak gittikten bir dakika kadar sonra uçan evden yükselen bir patlama sesi kadını az kalsın tekrar boğuyordu. Paramparça olan evden yükselen duman ve alaz yığını bütün semayı kaplamaya başlarken, Roxanne'in daha önce hiç görmediği uçan aletler evin yanına doğru süzülüyor. Garip bir fenerin sarımsı ışığıyla ile denizin üstünü ve evin kenarını arıyorlardı. Roxanne onların tehlikeli olup olmadıklarını bilmiyordu, ama gitmelerini de istemiyordu, zira burada yalnız kalacaktı. Hiç bilmediği bir yerde, normalde boyunu aşacak kadar büyük dalgaları olan bir okyanusun ortasında duruyordu ve soğuk suyun ciğerlerini dondurması tamamen an meselesiydi. Lakin bu durumda bile aklına yüzlerce soru geliyordu. Burada ne arıyordu? Neler oluyordu böyle? Hem o yaşlı adam da kimdi? Bunlar rüya değildi kesinlikle, en azından bundan emindi. "Buradayım!" diye bağırdı oraya doğru, tek elini sallayarak işaret ediyordu. Az sonra sarımsı ışık onun gözüne doğrultuldu. "Biri sağ kalmış," dedi bir erkek sesi. "Ne yapacağız onu?" "Bayılt! Kontes için güzel bir armağan olacak," diye seslendi diğeri. Bu seferki bir kadın sesiydi. Roxanne uçan aletlerin aslında bir çeşit yaratık olduğunu anlayınca kendisine mani olamadan bir korku ve hayret çığlığı attı. Yılan gibi upuzun bembeyaz vücudu ve sapsarı gözleri olan yaratıkların üzerine doğru havada süzülerek geldiğini gördü. Bu garip canlıların yüz kısımları pütürlü ve vücuduna nazaran genişti. Burun delikleri, canavarımsı pullu üst çenesinde iki büyük yarık biçiminde görünüyordu. Upuzun keskin, sivri dişlerini ve çatalsız incecik dilini dışarıya çıkarmış havayı koklarcasına soluk alıyordu. Her nefes verişinde ağzından çıkan garip sarımsı buharın nedenini hiçbir zaman anlayamayacaktı Roxanne. Yaratığın geniş bedenine binmiş olan adam başındaki bir şapka ile yağmurdan korunuyordu. Kirli sakalı yüzünü kaplamıştı. Üzerinde yemyeşil bir yağmurluk vardı. Roxanne, onun da gözlerinin sapsarı olduğunu görebiliyor, ancak karanlıkta kalan yüzünü hiç seçemiyordu. "Bin rok aşkına!" diye bağırdı adam şaşkınlıkla. "Şuna bak! Bir kadın." "Gerçekten mi?" diye bağırdı diğeri uzaktan ona sesini duyurabilmek için. Kadın denize düşmüş olduğu hâlde alevler içinde yanarak etrafı dumanlarla kaplayan parçalanmış evin etrafında uçuyordu. "Bayılt gitsin." Adam elini ona doğru uzattığı zaman Roxanne ilk olarak başının döndüğünü hissetti. Ne olduğunu anlayamadan zaten

karanlık olan dünya daha da kararmış, onu sonsuz bir düşün içinde bırakmıştı. Benliğini iliklerine kadar donduran soğukun bir anda yok olduğu gerçeğiyle yapayalnız kaldığı hâlde, herhangi bir düşünce beynine iletilmediğinden tamamen kara bir nefesin içinde benliğini yitirdiğini fark etmemişti. Bir süre sonra tekrar kendine geldiğinde, nerede olduğunu unutmuş olduğu için çığlık çığlığa bağırdı. Neden sonra boğazını yakan soğukun da acısıyla bir şeyin üstünde uçtuğunu kavradı. O yaratıklardan birinin üstüne bağlanmıştı anlaşılan. Roxanne, korkuyla iç geçirdi. Elleri, kolları ve ayakları ne oldukları bile anlaşılmayan metal aletlerle bağlıydı. Eğer bu bir düş ise hemen uyanması gerekiyordu. Çaresizlik içinde nereye gittiklerini merak etti. Hava aydınlıktı, ancak güneş etrafta görünmüyordu. Puslardan başka bir şey yok gibiydi. Ama biraz sonra, bulutların arasında upuzun bir şehir ortaya çıktı. Pusların arasındaki şehir, gökyüzüne kurulmuş olmanın verdiği asaletle mağrur bir biçimde havada süzülüyordu. Etrafı kapkara metal duvarlarla çevrilmişti. Büyük ve metalden yapılmış binaların çok uzun ve ince bacalarından çıkan kara dumanlar gökyüzüne doğru süzülüyordu. Şehrin tam ortasında ise bir gökdelen gibi yükselen kocaman bir kule vardı. Oradaki en uzun binaydı, şehre tepeden bakıyordu. O da, şehirdeki diğer her şey gibi siyah ve metaldi. Soğuk ve ölümcül görünüyordu. Ruhsuz hâlde çalışan kentin üzerinde yüzlerce ışık ve hareketlilik seziliyordu. Makine ve vurma sesleri kulağına taşınıyor, ıslandığı için soğuktan titreyen Roxanne'in daha da fazla paniğe sürüklenmesine sebep oluyordu. Genç kadın, şehrin üzerine yaklaşırlarken tekrar kendinden geçti.

Birinci Bölümün Sonu

13. GÖKDELEN

Serkan Turan

1.Bölüm

6 mayıs 2171

Bir cumartesi sabahı, sabahın o saatinde beklenmeyecek düzeyde bir gürültü, gökdelenin 173. katına erişmeye ve penceresiz odanın geniş duvar katmanlarını geçmeye çabılıyor, henüz saatin 7:30 olmaması nedeniyle ışıkların yanmadığı dairenin içinde sessizlik hüküm sürüyordu. Oda kontrolörünün (ki bu 2154 de Çin'de üretilmiş oldukça eski bir modeldi) kompakt dizayn mavi ön yüzünde dijital göstergenin 7:30 göstermesi ile odada ışıklar yandı ve güzel bir müzik tüm odayı doldurdu.

Oda kontrolörü tarafından tüm hava şartlarının insan metabolizması için optimal olarak düzenlenmesi nedeniyle tamamen çıplak ve örtünmeden yatan Işın, sinirsel faaliyetlerini yeniden düzenleyerek uyanmaya çabaladı. Uykuyla uyanıklık arasında, kolunu sanki yanında biri yatıyormuşçasına yatağın sağ tarafına uzattı. Uyuşuk beyni, hafıza hücrelerinin yardımıyla yanında yatan kimse olmadığını algıladı ve Işın, elini yatağın boş kısmına sinirli sinirli vurarak okkalı bir küfür savurdu. Eşi Yaprak Kuzey Amerika'daydı; ve şu anda Işın'ın, çarşafın yumuşaklığı yüzünden uyanan cinsel dürtülerinden habersizdi. Işın uzanarak, baş ucundaki oda kontrolörü panosunun bir düğmesine bastı. Pencere olması gereken yerde bir ekran belirdi. Işın, en yakın zamanda sesle komuta edilebilen bir oda kontrolörü almak üzere kendi kendine yemin etti ve klavye aracılığı ile internetten karısını bulabilmek için harekete geçti.

O sırada, dünyanın gece yarısına kavuşmuş öte yarısında bir kadın, her türlü konforun düşünüldüğü bir otel odasında, yorgun gözlerle karşısında kanaldan kanala atlayan televizyonu seyretmeye çalışıyordu. Sevdiğiniz bir klasiği seyrederken, kendiliğinden başka kanala atlayan bir tv size ne zevk verirdi bilinmez ama Yaprak, Rüzgar Gibi Geçti filminin o ünlü öpüşme sahnesine kanal reklamı alınmasına deli olmuştu. İki sevgili arzu dolu dudaklarını yaklaştırdığında, başka kanalda bir boks maçı araya giriveriyordu. Bir TV kanalı başka bir kanalın reklamını almıştı ve reklamın içeriği, kanalın o günkü yayımıydı. Sizden habersiz birileri zapping yapıyordu sanki...

Yaprak bunları düşünürken, monitörün sol alt köşesinde kırmızı puntolarla "Incoming Message" ibaresi yanıp sönmeye başladı. Uzaktan kumandanın, üzerinde mektup zarfı resmi olan tuşuna dokundu Yaprak ve monitörde, tıraşsız, muzip gözlerini Yaprak'a dikmiş olan Işın belirdi. Yaprak bu bakışları tanıyordu, ama bilmezliğe verdi:

"Merhaba hayatım, bu ne sürpriz böyle?"

"Merhaba aşkım!" diye bağırdı Işın.

Ekranı kırmızı, büyük puntolarla etrafında çiçek ve kalp resimleri olan bir yazı belirdi: "Seni Özledim"

Sonra, geri planda sevişen bir çiftin hareketli görüntüsü

varken, ön planda, yine kırmızı renkte, alev motifleri verilmiş bir yazı belirdi:

"Seviş benimle!!"

Ekran temizlendiğinde kadının suratı kıpkırmızı kesilmişti. "Hayatım..." dedi kısık bir sesle kadın "Bütün gün koşuşturur durdum, çok yorgunum...." Sonra azarlar bir tonda devam etti: "Maria'ya n'oldu?"

Maria bir Amerikan yazılım şirketinin piyasaya sürdüğü sanal fahişeydi. Bir zamanlar Işın, Yaprak'a kendisi ile tanışmadan önce Maria ile uzun geceler geçirdiğini itiraf etmişti. Yaprak kızmış, ama bunu bir sorun haline getirmemişti.

"Maria'nın fişini çektim" dedi muzip bir tavırla Işın. "Seni istiyorum..."

Türkiye, 2147 yılında, 30 yıl kadar bir gecikmeyle, Toplumların Yakınlaştırılmasına Dair Kanunu onayladı. Bu kanun, uluslararası sözleşmelerin getirdiği yükümlülüklerin TBMM tarafından kabul edildiğini belirtiyordu. Bu uluslararası sözleşme, 2100 'lü yılların başlarında hükümetlerce resmen onaylanmış Küreselleşme Sözleşmesiydi. Aşamalarından biri, toplumların yakınlaştırılmasına dair kanundu ve küresel bilgisayar ağlarına insanların direk olarak bağlanabilmesini öngörüyordu. Buna göre insanlar, vücutlarının tümünü kaplayan özel bir giysi giyiyorlardı ve bu giysi siber uzayın bir terminali haline geliyordu. Yerel politikaları destekleyen siyasi görüşler, yıllar süren mücadelelerinde bu kanuna karşı savaştılar çünkü hiçbir kullanım sınırlaması getirmiyordu, tüketimi aşırı pompalıyordu. Global Anti-globalistler Birliği (GAB) zaman zaman şiddet içeren eylemlere bile kalkıştı. Her uluslararası toplantıda, toplantı merkezine saldırılar da bunu kapsıyordu.

Yerel siyaset ve GAB etkisini marjinal kesimler dışında toplum üzerinde gösteremedi, özellikle şiddet eylemleri, günlük hayatını yaşayan hayat kavgasındaki insanların bu düşüncelerden uzaklaşmasına sebep oldu. Herkesin yeterince sorunu vardı, bir de polis copunun hastane masrafı ile uğraşmaya değmezdi sonuçta devlete karşı yapılan aktivite-lerde meydana gelen sağlık sorunları sigorta kapsamının dışındaydı.

Sıradan halk bu giysiyi çok sevdi çünkü yeni oyuncaklar sağlıyordu. Giysi ile sanal olarak istediğiniz anda dünyanın istediğiniz yerinde olabiliyor, alış veriş yapabiliyor, sanal olarak akrabalarınızı ziyaret edebiliyordunuz. İlk 5 yıl herşey çok iyi gitti. Türkiye'nin henüz kabul etmediği dönemlerde, zengin ülkelerde insanlar evden çıkmadan işe gittiler, çalıştılar, sanal kafelerde oturup çay içtiler. Japonya'dan bir adamla, İngiltere'den bir kadın sanal Notre Dame kilisesinde sanal peder huzurunda evlendiler. Bu sırada her ikisi de aslında - gerçekte - birbirlerini hiç görmemişlerdi. Sonra Küresel Psikiyatri Birliği, anlaşmaya karşı çıkınca, ve verilerini Küresel İstatistik Kurumu da onaylayınca (Suç

oranları ve intiharlarda ani bir artış gözlenmişti) giysinin kullanımı günde 5 saatle sınırlandırıldı.

İnsanlar giysiyi sürekli üstlerinde iç çamaşır gibi taşıyor, gerek duyduklarında çalıştırıyorlardı. Özellikle devlet kurumlarında, kilit noktalarındaki önemli insanların üzerinde bu giysi sürekli bulunurdu. Tabi daha özel kullanım haklarıyla.

Ve Yaprak da bu insanlardan biriydi. İstanbul' a yapılması planlanan 13. gökdelenle kredi bulmaya gelen bir ekipte çalışıyordu, ekibin Japon mühendisleriyle anlaşabilen 3 insandan biriydi.

Oysa şimdi Yaprak damarlarında dolaşan yorgunluğa rağmen başka bir şeyin daha kanına karıştığını hissediyordu:

Şehvet.

TV de değişen yeni kanalda ünlü pop şarkıcısı John McNelly şarkı söylerken, ekranın altında bir devlet uyarı yazısı daha akmaya başlamıştı.

"Usage of any kind of Central Nervous System Regulators is forbidden. Thank you for your cooperation"

Yaprak, birkaç saat önce bir köşeye attığı çalışma çantasını eline alıp yatağa oturdu. Çantasının içinden, eski filmlerdeki banka soyguncularının kullandığı tüm yüzü kaplayan kayakçı berelerine benzeyen ama daha ince, daha hafif ve gözlerin hizasında olması gereken o geniş boşluğu barındırmayan bir bere çıkardı. Kumaşa benziyordu ama metalik bir parlaklığı vardı. Saçlarını toplayıp tokayla tutturdu. Daha sonra yüzünü ve boynunu tümüyle, sıkı sıkıya kaplayan başlığı kafasına geçirdi. Burun ve ağız bölgesinde herhangi bir boşluk yoktu ve kumaşın içine yerleştirilmiş tüm mikroçiplere ve elektronik aksama rağmen kumaş havayı harika bir biçimde geçirebiliyordu. Başlığın en altındaki boyun bölümünde, boynun sağ tarafında, o an üzerinde olan ve aslında bir bilgisayar terminali olan "giysi" ile bağlantıyı sağlayacak, düğme bulunuyordu. Bu düğme, geçmeli yapısıyla, giysinin iki parçası - başlık ve vücut bölümleri - arasında mekanik bir bağlantıdan çok fonksiyonel bir bağlantıydı.

Giysinin, kulakları, gözleri, burnu ve ağız örten kısımları özellikle farklıydı. Metalik renk daha ağır basıyordu. Tüm koku, ses, tat ve görüntüler giysi tarafından taklit edilebiliyordu.

Yaprak, giysi ile direk bağlantılı olan kol saatinin tuşlarından birine bastı ve giysi garip bir vınlama sesi ile canlandı, bazı bölgelerinde yanıp sönen ışıklar belirdi. Özellikle gözü örten kesimde sürekli olarak ışık değişimleri oluyordu.

Yaprak kendini tüm vücudu ve duyuları ile masmavi bir odada buldu. Karşısında, havada asılı duran, yanıp sönen bir tablo vardı.

Yaprak, mavi odada ilerleyerek, bu sanal odadaki masanın üzerinden bir kalem aldı ve bu tabloya 9 rakamlı bir sayı yazdı:
"735486958"

Tabloda sayılar silindi, Türkçe olarak "Kocanız sizi Tac Mahal' de bekliyor" yazısı belirdi.

"Gitmek istiyorsanız kapıdan geçiniz"

Bu theme' i muhtemelen Işın ayarlamıştı, çünkü geri planda hafif hafif yükselen şarkı The Doors' undu ve Işın, Yaprak'ın eski şarkılara olan ilgisi biliyordu.

Bu kapı muhtemelen bu yüzden buradaydı.

Yaprak, kapıya doğru ilerledi ve kapıyı sonuna kadar açtı. İçeri bin bir çeşit çiçeğin kokusu sardı. Ve kuş sesleri.

Kapının altında bir yazı belirdi. "Merkezi sinir sistemi düzenleyicileri kullanmadığınız için teşekkür ederiz." Her taraftan fırlayan bu yazılar insanın içindeki tüm ateşi söndürebilirdi. Neyse ki Işın senaryoyu iyi ayarlamıştı ve şu anda Tac Mahal tüm ihtişamı ile karşısındaydı. Üzerinde, Hintli kadınların geleneksel giysilerinden olduğunu farkettiler. Yerdeki gül yapraklarını takip etti. Kocaman bir havuzun kenarında, gül yapraklarından oluşmuş bir yolda, havuzdaki yunusların eşlik edip şarkılar söylediği bir yolculuğa başladı. Yunusların "Nights In White Satin" adlı şarkıyı söylemesi önce garibine gitti ve hayli güldürdü kendisini ama hoşuna gitmişti. Merdivenlerden yavaşça çıkıp, geniş, oldukça iyi aydınlatılmış bir odada, tamamiyle çiçek yapraklarından oluşmuş bir yatağın üzerinde Işın' ı gördü.

Delice sarıldılar birbirlerine. Uzun uzun öpüştüler. Işın, Yaprak'ın üzerindeki tek parça Hintli giysisini sıyırdığında genç kadının vücudu olanca güzelliği ile ay ışığında dans etmekteydi.

Aniden tüm görüntü karardı.

"Ectopic Magnetic Interference. Satellite X97-S5 is out of order"

Işın, İstanbul' daki gökdelenin 137. katında, yattığı yatakta giysisinin başlık kısmını çıkarıp büyük bir öfkeyle yere çarptı.

Daha sonra uyduları etkileyen manyetik alanları etkisiz kılmayı bir türlü beceremeyen Ulaştırma ve Haberleşme Bakanlığına ağzına gelen küfrü savurdu. Ve işe gitmek için tüm giysiyi çıkarıp duşa girdi.

Duştan çıktığında, ocağın üzerinde çayı demlenmiş, yumurtasını haşlanmış buldu. Ocağın zaman ayarı bozulmuş, rafadan bulmak istediği yumurtasını çok pişmiş olarak bulmuştu. "Hadi bakalım" dedi kendi kendine "Bugün herşey ters gidiyor" Kahvaltısını ve tıraşını sorunsuz atlattıktan sonra giysisini ve üzerine de takım elbisesini giydi, dairesinden çıkıp asansörü beklemeye başladı.

Umduğundan geç geldi asansör. Kalın çelik kapılar, kendilerinden hiç beklenmeyecek bir çeviklik ile iki yana doğru açıldılar. Asansör içindeki ışıklar yandı. Hızlı adımlarla her gün aynı saatte kendisini almaya programlanmış asansöre bindi Işın. Kapılar yine aynı çeviklikle orta hatta buluştu.

rında, kapıların üzerindeki ekranda bir yazı akmaya başladı. "Günaydın bay Işın Çevrim. Bugün 7 dakika 25 saniye geç kaldınız. Zaman kaybı olmaması açısından başka bir kattaki göreve gidildi ve toplam kaybınız 12 dakika 46 saniye oldu. Teşekkür ederiz."

"Japonların programladığı Türkçe böyle olur işte" diye düşündü Işın. "Önce küfreder adama geç kaldın diye sonra da teşekkür eder." Sonra ekledi. "Eğer işler yolunda gitseydi en az yarım saat daha geç kalacaktım kesensör efendi"

Asansör hızla aşağı inmeye başladığında aceleden yaptığı hatanın farkına vardı. Anti - labirent ilacını almayı unutmuştu ve ivme giderek daha fazla başının dönmesine neden oluyordu. Asansör sabit hıza çıkana kadar dayanmalıydı. Duvardaki gösterge ağırlığının 20 kg a kadar düştüğünü gösteriyordu. Şişmanlık sorunu olanlar için harika bir yerdi, çocukların ise tek başına binmesi yasaktı. Birşeylerin karın bölgesinden yukarı doğru geldiğini hissetti, zor tuttu kendisini, kusmadı. Birkaç saniyede zemin kata inmişti bile.

Kendisini toparlayana kadar çıkmadı asansörden. Bir iki saniye kadar yerçekimi ivmesine alışmayı bekledi yoksa sendelediğini gören insanlar haplarını almayı unuttuğunu farkedebilirdi. Yavaşça asansörler bölgesinde ilerledi ve sürekli koşuşturan, mırıldanan insanlar arasında asansörler bölgesini terkedip, gökdelenin ana giriş bölgesine iki dakika içinde ulaştı. Ana giriş bölgesinde, gökdelenin içinde, beş adet panzer hazır bekletiliyordu. Aralarında kendisininkini hemen tanıdı. Ve yol arkadaşlarını da...Panzerin iki kenarında iki mavi üniformalı koruma görevlisi- yeşil yakalılar - ve 4 iş arkadaşı: Yön, Toprak, Öz ve İlk. Işın, iş arkadaşlarının yanına geldiğinde, ana girişin çelik- titanyum alaşımlı kapıları açıldı ve içeri bir panzer girdi. Her tarafına yumurta atılmıştı, birkaç ezik domates ön tamponda ağlıyordu. Ve sert bir cisimle yapılmış olduğu belli olan bir çizik, aracın arka tarafını kaplıyordu. Araç alanın sol tarafına park etti ve içinden endişeleri yüzlerinden okunan beş adam ve iki yeşil yakalı indi. Işın'ın koruma panzerini kullanmakla sorumlu iki yeşil yakalıdan biri olan Demir, hızlı adımlarla yeni gelen aracın koruma görevlisinin yanına gitti, özel selamını verdi, aralarında bir şeyler konuştular. Bu arada Yön, bıyıklarını eliyle düzelttikten sonra Işın'ı dürttü. "N'oldu? Erken geldin, yoksa Maria bozuldu mu?"

Işın bıyık altından güldü. "Hayır uydu bozuldu"

Yön hayretle ağzını bir karış açtı. İri iri açılmış gözlerini kırıştırdıktan sonra:

"İnanmıyorum dostum, kredinin hepsini kıtalararası sekse harcıyorsun. Yakında sıfır krediyle gelip benden borç isteyeceksin."

"Korkma istemem. Bilirim senin cimriliğini"

Yön, Işına şakadan bir dirsek attı:

"Hadi oradan!"

Konuşmalarını Demir' in endişeli yüzü kesti.

"Bugün işimiz her günküden daha zor olacağı benziyor. Dışarıdakiler çıldırmış."

İlk, içinden küfrettiğini belirten birkaç mimik yaptı, asilerin nasıl cezalandırılması gerektiği konusunda bir söyleve başladı. Yön ve Işın bıyık altından gülerек birbirlerine göz kırptılar. Patronunun biricigiydi İlk.

Aralarındaki tek bayan olan Öz, İlk' in söylevini yarıda kesip;

"Hadi beyler" dedi. "Yeterince geç kaldık!"

Sonra uzun topuklu ayakkabılarıyla binmeye zorlandığı panzerin merdivenlerini tırmandı. Diğerleri teker teker onu takip etti.

Panzerin arka kısmında, bir adet deri koltuk , ortada hologram makinesi ve birkaç yiyecek ve içecek çeşidini barındıracak küçük bir buzdolabı ile kahve ve çay makinesi bulunuyordu. Ön taraf ise daha çok bir uçağın kokpitini andırıyordu. İki yeşil yakalı, ön tarafa geçip kulaklıklarını taktılar. Demir endişesi hala belli olan bir sesle:

"13. gökdelen inşaat firması güvenlik aracı. Beşinci araç çıkış istiyor."

Tam anlaşılamayan vızıltılar yükseldi Demir' in kulaklığından. Ve sonra çelik - titanyum alaşımlı kapı, bilinmeyene doğru ardına dek açıldı.

1. bölümün sonu

(Bu hikaye daha önce www.bilimkurgu.cjb.net adresinde yayınlanmıştır.)

DELİK

Murat Yılmaz

Bir kaç yıl önce güneş sistemi içinde oluşan yüksek kütleli fakat değişken hacimli bir fenomeni inceleyen bazı bilim adamları, bu belirsiz kütlelin uzayda yer değiştirmeye yaran yapay bir cihaz olduğunu ileri sürmüşlerdi. Rüzgarın oluşturduğu bir girdaba benzeyen geçit, dünyada yapılmış en büyük gemiden on kez daha büyüktü.

İlk denemeler, uzaktan kumandalı robotlar ile yapılmıştı. Girdabın ortasındaki yoğun ışık içine gönderilen robotlar, dünyaya ait olmayan, bizden daha ileri bir teknolojinin resimlerini gönderiyorlardı.

Işığın arkasındaki devasa tünelin içinde bulunan metal plakalar üzerinde o güne değin benzeri görülmemiş yazılar vardı. Tünelin duvarları bu metal plakalarla doluydu. Robotlar kilometrelerce uzunluktaki tünelin sonuna kadar ilerlemişler diğer taraftaki perdenin arkasının resimlerini de göndermişlerdi. Aslında girdabın güneş sistemi içinde kapladığı uzunluk beş yüz metre bile yoktu. Ama içine girilince en az üç kilometre uzunluğunda bir tünelde yolculuk edilebiliyordu.

Önceleri insanlar ilk ışığın bile arkasına, yani tünele gitmeye cesaret edemediler. Ne de olsa garip bir durumla karşı karşıydılar. Bu dışı küçük, içi büyük cisim insanlarda tedirginlik oluşturuyordu. Robotlar tünel içindeki atmosferin ve basıncın insan hayatına uygun olduğunu bildiriyorlardı.

Cismin ortaya çıkışı dünyada sosyolojik dalgalanmalara sebep olmuştu. İçine henüz robotlar salınmadan önce “Delik” diye adlandırılan bu cisim öncelikle amatör astronomlar tarafından gözlenmişti. Delik’in birden bire belirişi, o yıllarda çok konuşulan, antik bir kehanetin gösterdiği zaman ile aynı vakitlerde olmuştu. Maya takvimindeki son baktunun bitişine daha altı yıl vardı. Bir çok kişi dünyanın sonunun geldiğini düşünmeye başlamıştı.

Dünyanın sonunun geldiğini düşünenler, sadece Maya takvimine ve onun kehanetine inananlar değillerdi. Farklı dinlere mensup milyonlarca insan, Delik’ten gelecek kutsal kurtarıcıları beklemeye başlamıştı. Onlara göre daha yüz yıl kadar vakit vardı ama kıyamet iyice yaklaşmıştı. Delik bundan yüzyıl önce belirmiş olsaydı herhalde bu kadar büyük bir sansasyon yaratmazdı.

Bir de Delik’in uydurmaca olduğunu savunanlar vardı. Bu gruba giren insanlar, bilim adamlarını, insanları kandırmakla suçlamaktaydılar. Onlara göre Delik hiçbir zaman var olmamıştı. Bu cisim insanları daha kolay yönetmek amacıyla süper güçlerin ortaya attığı bir oyundu. Eğer önce süper güçler başlatmadı iseler bile, dedikodunun tuttuğunu gördükleri için sürdürmeye karar vermişlerdi. Bu tip insanların dayandıkları bir görüşleri vardı. “Biz gözümüzle görmeyince, elimizle tutmayınca inanmayız.”

Dünyanın bir çok yerinde ekonomi sarsılmış, dini görüşleri yüzünden halk arasında devlete isyanlar baş göstermiş ve insan selleri orta doğuya doğru akmaya başlamıştı. Bütün yollar kurtarıcılarının gelişini görmek üzere Mezopotamya ve Arap yarımadasına akın eden insanlarla doluydu.

Bilim adamları işe el atmaya başladıkça ve Delik hakkında daha doğru haberler yayıldıkça olaylar durulmaya başlamıştı. Mars’tan biraz daha uzak mesafede olan Delik’in bulunduğu yer de alışılmadık. Cisim gezegenlerin bulunduğu düzlem üzerinde değildi. Bilindiği gibi güneş sistemindeki tüm gezegenler disk benzeri bir şekilde dağılmışlardır. Yani tüm gezegenler aynı hizadadır. Oysa Delik tüm sisteme alttan bakar gibi, bahsedilen diskin dışında duruyordu. Alttan bakar gibi dememizin sebebi ise dünyadan sadece güney yarımküreden izlenecek bir konumda olmasıydı.

Aslında biz insanlar kendi kafamızı kendimiz karıştırıyorduk. İnsan soyunun büyük çoğunluğu kuzey yarımkürede yaşadığından, dünyanın kuzey tarafını yukarı diye tanımlamış, uzayı da bizim yukarı ve aşağı tanımlamamıza uyacak şekilde belirleme hakkını kendimizde görmüştük. İşte Delik gibi bir cisim çıkıp gelince, yön tanımlamaları ayrı bir sorun oluşturunuyordu.

Delik’in keşfedilmesinden tam bir yıl sonra ilk araç cisme ulaşmıştı. Dört büyük hükümetin desteği ile ardı arkası kesilmeyen seferler başladı. Üç ay içerisinde tam beş değişik araç Delik’e doğru yola çıktı. Gelen veriler insanları bir kez daha hayrete düşürdü. Delik’in yapay bir cisim olmasının kanıtlanmasının yanında, dünya bilim adamları ilk defa dünya dışı bir medeniyete ait izler görme şansına erişmişlerdi. Delik’in içindeki tünelde yazılar vardı. Evet yazılar!

Yüzlerce bilim adamı bu yazıların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştılar. Önceleri iş kolay gözüküyordu. Nede olsa dünya yüzeyindeki bir sürü eski yazıt şimdi su gibi okunabiliyordu. Ama milyarlarca kilometre uzaklıktaki, hiç bilinmeyen bir medeniyete ait bu yazıları çözmeye çalışan kişiler için iş, hiç de kolay değildi. Çünkü hiçbir dile benzetemiyor, hangi işaretin hangi sese karşılık geldiğine dair en ufak bir fikir bile yürütemiyorlardı.

Sonunda matematik imdada yetişti. Yazılardan bazılarının rakam olduğu anlaşıldı. Tünelin iç çeperinde bulunan plakalar üzerinde rakamlar vardı ve o metal plakalar belirli bir sıraya göre numaralandırılmıştı. İşin kolay tarafı uzaylı dostlarımızın da onluk sayı sistemi kullanmaları olmuştu. Matematikçiler, basamak yapısında ve sıfırı da içeren bir sistemle karşı karşıyaydılar. O sıralar televizyonda açıklama yapan ünlü bir matematikçi şaka ile karışık şöyle demişti.

“Sıfırı biliyor olmaları çok güzel ama sanırım geometriden anlamıyorlar. Baksanıza içi dışından büyük bir şey yapmışlar.”

Delik’i araştırmaya gönderilen robotlara değişik isimler verilmişti. Aralarında yeni nesil Explorerlar, Mesihler ve Gizavcılar vardı. İlk insanlı mekik Delik’in keşfinden on altı ay sonra yola çıktı. İnsanlar Delik’e ulaştıklarında, diğer tarafa da bir geçidin olduğunu biliyorlardı. Aslında Delik’in tek bir girişi vardı fakat robotların gönderdiği verilerde sadece iç taraftan görülen bir de çıkışın olduğu görülüyordu. Robotlardan biri diğer taraftan çıkınca anlaşılmıştı; o taraf güneş sistemi sınırları içinde değildi. Robot tamamı

ile Delik'i terk edince tam yüz gün boyunca ondan haber alınamamıştı. Yüzüncü günün sonunda tekrar tünelin içinde beliren robotun kayıtları tam anlamı ile görülmeye değerdi.

Günleri yirmi dört saat olan başka bir gezegende geçirilen zamanın anıları tüm insanlığı temelden sarstı. O güne değin savunulan bir çok fikirden vazgeçildi. Yepyeni bir çok soru işareti insanların zihinlerine çivi misali çakıldı. İnsanlı uçuş ekibi Delik'e ulaştıktan on iki gün sonra geri dönen robotun hafızasındaki tüm bilgiler üç saat içinde dünyaya ulaşmıştı. Mesleki prensiplerini insanlığın gelişimi adına kullanan bilim adamları bu bilgileri dakikalar içinde tüm dünyaya yaydılar. Hükümetlerin etkisi kendini göstermeye ve bu yayılımı durdurmaya etkili olamamışlardı.

Elçi adındaki robot tünelin diğer tarafından çıktığı andan beş on dakika sonra yabancı bir medeniyete ait iki uzay gemisi tarafından yakalandı. Buna pek yakalanma değil, karşılanma demek daha doğru olurdu. Diğer medeniyete ait uzay gemileri görülmeye değerdi. İki çember arasında bir küreden oluşuyorlardı. Elçi bir tanesinin içine alındı. Bu sırada yabancı medeniyete ait canlılarda kendilerini gösterdiler.

Elçi'yi yakalayanlar insandılar. Hem de tam anlamı ile insan. Saçları, giysileri ve cinsiyetleri ile insan ırkından bireylerdi. Elçi ile yapmaya çalıştıkları birkaç başarısız iletişim denemesinden sonra robotu gezegenlerine götürdüler. Gezegenin dıştan görünümünü daha sonra dönüşte göstermişlerdi. Konuştukları dil tamamen yabancıydı. Yazıları da öyle. Hatta yazıları Delik'teki yazı ile aynı bile değildi.

Gezegende ilk yirmi gün cihaz üzerinde inceleme yaptılar. İncelemede kullandıkları cihazlardan çok az bir kısmı tanındık geliyordu. Diğer bütün aygıtlar kafa karıştırıcı görünümdeydiler. Daha sonra Elçi'nin kayıt yaptığını anladılar. Bu kavrayışlarından sonra uzunca bir süre Elçi'nin hafıza birimleri hiçbir şey kaydetmemişti. Yada kaydettiği zamanlar hafızasından silinmiş de olabilirdi. Daha sonra eğitici kayıtlar başladı. Gezegenin adı Ukebun'du. Kendi güneş sisteminin dördüncü üyesi idi. Yüzeyinde sıcaklık ortalama yirmi derece civarındaydı. Sıcaklık ve dünyanınine çok benzer atmosfer yapısı Elçi'nin kayıtları ile gösterilmekteydi. Demek ki Ukebun'luların ayrı ölçü metot ve sistemleri vardı.

Ukebun'dan gelen diğer bilgiler özetle şöyleydi. Dünyanınine çok benzer yaşam çeşitliliği, yeryüzü şekilleri, deniz ve kara kütleleri miktarları, Ay'dan biraz daha büyük olan uyduları, yirmi dört saat süren günleri ve üç yüz atmış günlük yılları vardı. İnsanların tamamı beyaz ırktandı ve hepsi siyah saçlıydılar. Gezegende iki farklı din vardı ve iki din de birbirlerine benzer özellikler taşıyorlardı. Ukebun bir gezegen devletti. Demokratik bir düzende yönetiliyordu.

Bilim adamları dahil tüm zümrelerde en yetkiliden başlayarak sıkı bir hiyerarşi düzeni vardı. Gezegen yetkilileri şahsen kendilerini tanıttılar. Ukebun'un dört bin yıllık kayıtlı tarihi vardı. Daha öncesine ait bilgi Elçi'ye verilmemişti. Yani dünyaya göre çok genç ve daha ileri bir medeniyetleri vardı. Mimarilerinde yeryüzü şekilleri teması hemen dikkat çekiyordu.

Yazar notu - Ukebun'a dair sözü edilecek daha bir çok özelliği anlatmaya kalkışırsak bu satırların sonu gelmez. O yüzden son olarak dillerini çözmeye yarayacak bir etkileşimli sözlüğü de elçiye eklediklerinden bahsederek Ukebun'u daha bilimsel kaynaklardan okumanızı tavsiye ediyorum ve Delik hakkındaki açıklamalarıma geri dönüyorum.

Delik'e ulaşan insanlı geminin mürettebatı Ukebun hakkındaki verileri de görünce daha da cesaretlenerek Delik'in ışıklı geçidinden içeri girdiler. Tekdüze mimari içinde tünelin diğer tarafına doğru ilerlediler. Yedi kişilik ekipten üçü tünelin içinde kaldı diğer dördü Ukebun'a doğru yola çıkmak üzere diğer kapıdan yola çıkma kararı aldılar. Onlar geçitten geçer geçmez dünyanın da kendi taraflarına ziyarette gelenler için bir karşılama ekibi oluşturmasının zamanı geldiği anlaşıldı. Yine aynı çift çember içinde küreleri ile karşılama gemileri bekliyordu ama bu kez Ukebun sistemi ne gitmedikleri hemen anlaşılıyordu. Çünkü civarda bir güneş ve çevresinde birbirlerine oldukça yakın üç büyük gezegen görülmüyordu.

Dört kişilik ekibi barındıran küçük gemiyi karşılayanlar da insandılar. Filikaları küre gemilerden birinin içine çekildi. Kendi ufak gemilerinden çıktıklarında onları bekleyen bir grup bayanla karşılaştılar. Bayanların hepsi siyah ırk özellikleri taşıyorlardı. Üzerlerinde bol giysiler vardı. Ziyaretçilerinden daha uzun boyluydular. Farklı dillerde yapılan ve iki tarafca da pek anlaşılmayan tanışma merasiminden sonra üçüncü ve son gezegen olan ve adının Arsan olduğunu öğrendikleri dev gezegene doğru yol aldılar. Bu sırada Delikte kalan kişilerle irtibatları devam ediyordu. Bütün yaşananlar çok kısa bir süre içerisinde dünyaya ulaşmaktaydı. Dünyadan ilk bilgiler, daha doğrusu sorular altı saat sonra gelmeye başlamıştı.

Dünyadan bir çok meraklı, ki bunların başlarını süper güç denen devletlerin başkanları çekiyordu. Arsan'ın askeri durumunu öğrenmek istiyorlardı. Arsan'da bir çok değişik dil olduğu için onlar tarafından ortaya konan en yaygın dilin incelikleri ziyaretçi dünyalı ekibe öğretilmeye başlandı. Bu arada hızlı bir hava aracı ile gezegen gezdirildi. Barışçı amaçlar içinde oldukları gayet açık şekilde ortadaydı. Dünyalıların onlara sormak istedikleri kadar onlar da ziyaretçilerine bir çok soruyu aynı anda sormak istiyorlardı. Nereden gelmişlerdi. Neden misafirlerinden birisinin saçları sapsarıydı. Neden aralarında hiç bayan yoktu. Anlaşılan bu gezegende bayanların baskın bir üstünlüğü söz konusuydu.

Gezegene inen dört kişilik ekip temaslarda bulunmaya çalışırken, onların zor görevlerinde fazlaca etkili olamayan diğer üç arkadaşları Delik'in içindeki tünelde araştırmalara başladılar. İlk keşfettikleri şey, robotlardan hiç birisinin denemeye kalkışmadığı için fark edemedikleri, üzerlerinde numara olan binlerce metal levhanın her birinin ayrı odalara açılan kapılar olmasıydı. Odaların bir çoğu farklı bir biçimlerde döşenmişti ama bazı odalar standart yapıdaydılar. Farklı döşenmiş odaların kapılarını rahatlıkla açabiliyorlardı ama bir türlü içlerine giremiyorlardı. Görünmez bir engel kendilerini kısıtlıyordu. Standart odalar için hiçbir engel yoktu. Bu tek tip odalar da diğer odalarla aynı büyüklükteydiler. İçlerinde biraz üstünde düşündükçe ne olduğu anlaşı-

lan cihazlar vardı. Odaların tam ortasında bir konsol üzerinde büyükçe bir şeffaf küre, altıgen duvarlarda renkli şeritler ve insan boyunda girintiler vardı.

Üç kişi odaların ne amaçla kullanıldıklarını anlamak için uğraşırlarken, dünyadan odaların sırrının çözüldüğü haberi geldi. Ukebun'dan Elçi'ye yüklenen bilgiler arasında Delik içindeki odalardan da bahsediliyordu. Dil uzmanlarının kısa sürede çözdüğü bilgilere göre her bir oda başka bir dünya için ayrılmıştı. Kendisine ait bir odası olmayan her dünya standart odalardan birini istediği gibi dönebiliyordu.

Bu bilgiden sonra diğer odalara yerleştirilmiş eşyalar ve cihazlara dışardan bir göz atılıp, dünya için bir oda oluşturmak üzere ev eşyaları sipariş edildi. Bu işlem dünyada bir krize sebep olmuştu. Her ülke kendine has bir düzenleme yapmak istemekteydi. Sonuç uzun müzakereler sonucunda

karmakarışık bir oda yerleşimi oldu.

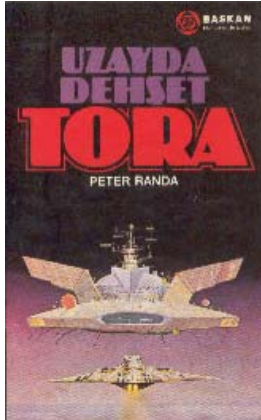
Sonraki günlerde Arsan'a inen ekibin temasları sonucunda da anlaşıldı ki, Delik evrendeki tüm insan ırklarını birbirleri ile iletişimde tutmak amacı ile yakın tarihte yapılmış bir araçtı. Ama bazı soru işaretleri vardı ve bunlar çok önemliydi. Bilinmeyen ve cevap bekleyen sorular şöyleydi: Bu Delik'in ne amaçla yapıldığı belliydi ve açıklanmıştı ama kimin yaptığı belli değildi. Delik bir tane miydi yoksa başka Delikler var mıydı? Delik'in içerisindeki oda sayısı dört yüz altı adetti. Acaba bu sayı evrende insan ırkı barındıran gezegen sayısı mıydı? Delik'in dünyanın yakınında belirmesine kim karar vermişti? Neden insandan başka zeki bir ırka ait belirtiler yoktu? En ilginç Delik'teki oda numaraları neden altmış birden başlıyordu?

(Bu hikaye daha önce www.bilimkurgu.cjb.net adresinde yayınlanmıştır.)

KİTAPLIK

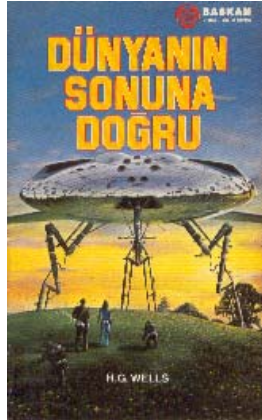
İsmail Şahin

Baskan Yayınları tarafından 1983-1985 yılları arasında "Kurgu-Bilim Dizisi" adı altında çıkan 25 kitaba ait kapak resimlerini, yazarlarını ve basım tarihlerini veriyoruz. (O yıllarda Altın Kitaplar yayınevi ise Isaac Asimov'un "Vakıf" serisini ve seriyle bağlantılı olan diğer kitapları basıyordu.) Baskan Yayınevinin ayrıca "İdeal Kitaplık" dizisinde 5-6 tane kadar bilimkurgu kitabı çıkmıştır. Başka bir sayıda bu kitapları da görebileceksiniz.

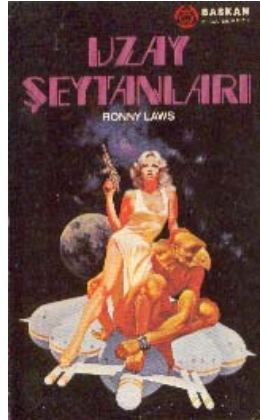
1

Uzayda Dehşet : TORA
Yazarı : Peter Randa
Basım Tarihi : 1983

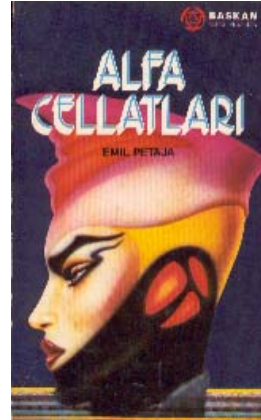
2

Dünyanın Sonuna Doğru
Yazarı : H.G. Wells
Basım Tarihi : 1983

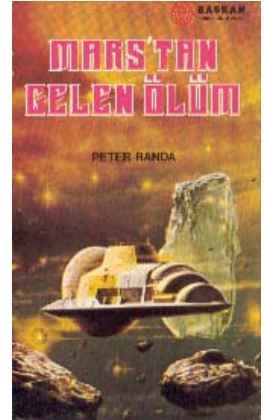
3

Uzay Şeytanları
Yazarı : Ronny Laws
Basım Tarihi : 1983

4

Alfa Cellatları
Yazarı : Emil Peteja
Basım Tarihi : 1983

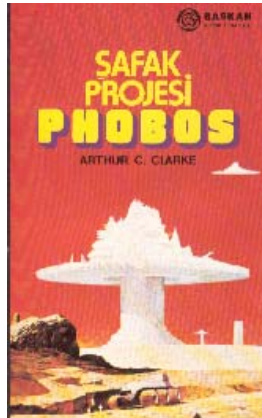
5

Marstan Gelen Ölüm
Yazarı : Peter Randa
Basım Tarihi : 1983

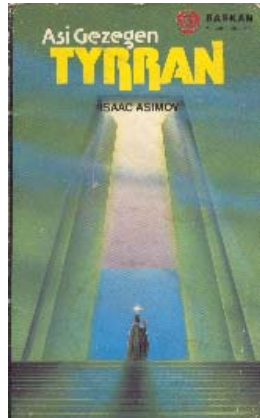
6

Çelik Mağaralar
Yazarı : Isaac Asimov
Basım Tarihi : 1983

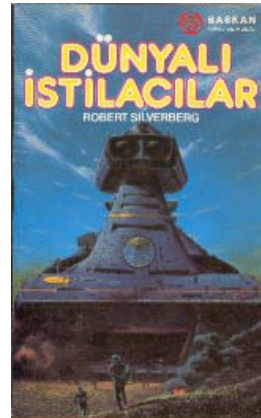
7

Safak Projesi PHOBOS
Yazarı : Arthur C. Clarke
Basım Tarihi : 1983

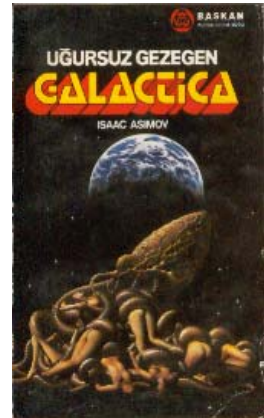
8

Asi Gezegen TYRANN
Yazarı : Isaac Asimov
Basım Tarihi : 1983

9

Dünyalı İstilacılar
Yazarı : Robert Silverberg
Basım Tarihi : 1983

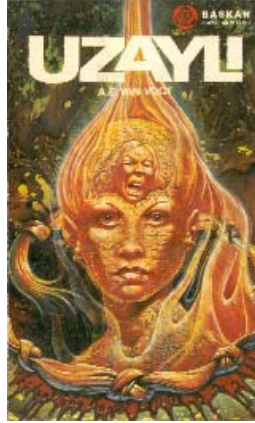
10

Uğursuz Gezegen
Galactica
Yazarı : Isaac Asimov
Basım Tarihi : 1983

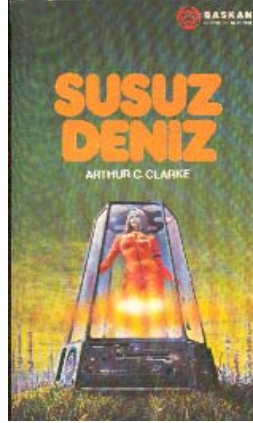
11

Uzay Düğümü
Yazarı : C.J. Cherry
Basım Tarihi : 1983

12

Uzaylı
Yazarı : A.E. Van Vogt
Basım Tarihi : 1984

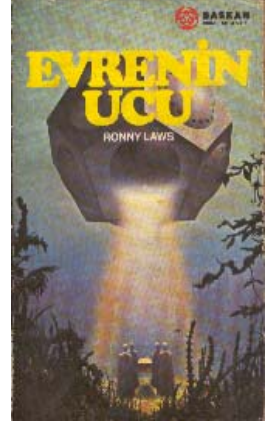
13

Susuz Deniz
Yazarı : Arthur C. Clarke
Basım Tarihi : 1984

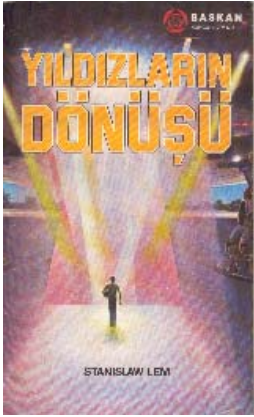
14

Gümüş Çekirgeler
Yazarı : Ray Bradbury
Basım Tarihi : 1984

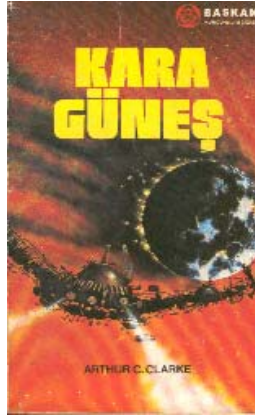
15

Evrenin Ucu
Yazarı : Ronny Laws
Basım Tarihi : 1984

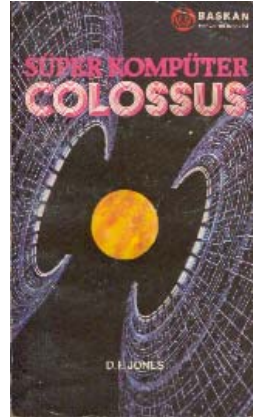
16

Yıldızların Dönüşü
Yazarı : Stanislaw Lem
Basım Tarihi : 1984

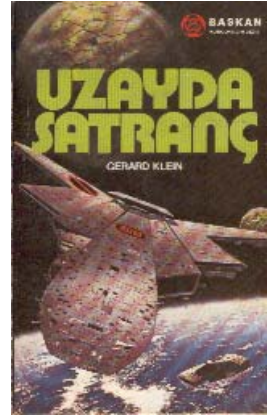
17

Kara Güneş
Yazarı : Arthur C. Clarke
Basım Tarihi : 1984

18

Süper Computer
Colossus
Yazarı : D.F. Jones
Basım Tarihi : 1984

19

Uzayda Satranç
Yazarı : Gerard Klein
Basım Tarihi : 1984

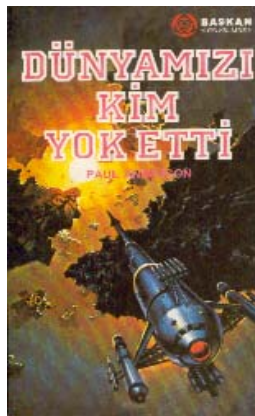
20

Fahrenheit 451
Yazarı : Ray Bradbury
Basım Tarihi : 1984

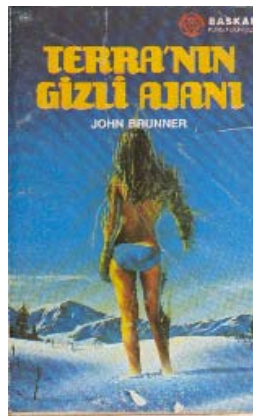
21

Onuncu Gezegen
Yazarı : Edmund Cooper
Basım Tarihi : 1984

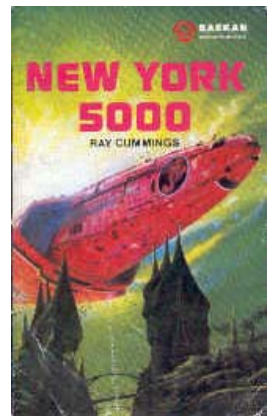
22

Dünyamızı Kim Yok Etti
Yazarı : Poul Anderson
Basım Tarihi : 1984

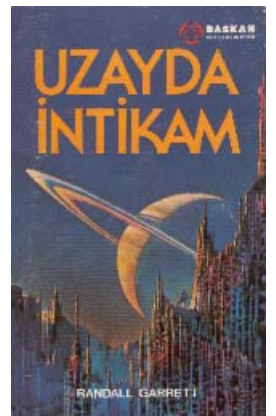
23

Terra'nın Gizli Ajanı
Yazarı : John Brunner
Basım Tarihi : 1984

24

New York 5000
Yazarı : Ray Cummings
Basım Tarihi : 1985

25

Uzayda İntikam
Yazarı : Randall Garrett
Basım Tarihi : 1985

(Kitaplara ait kapak resimleri www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

TÜRKİYE'DE BİLİMKURGU ÜRETİMİ

Dr. Özlem Alpin

Bundan birkaç yıl önce, çok çeşitli konularda yazışılan bir "offline" forum platformu olan Hitnet'de bilimkurgu üzerine yapılan tartışmaları hatırlıyorum da..

O mesajlar ekranımda ileri geri uçuşurken ben daha çok dinleyici konumunda kalırdım. Söyleyecek birşey bulamamaktan ileri gelirdi bu tercihim; "ne desem boş" türü bir duygudan dolayı elim gitmezdi klavyeye.

Neden mi?

Çünkü dünya yazarları, çizerleri, sinemacıları, zamanlarını hayallerinden geçen herşeyi somut olarak ortaya koymakla, üretmekle, kafalarındakini başkalarına ulaştırmakla meşgulken.. hem de bunu onyıllardır büyük başarıyla yürütürken...

... Biz daha birkaç yıl öncesine kadar hâlâ "bilimkurgu nedir, ne değildir" konusunda emeklemekle.. "Star Wars'un bilimkurgu olup olmadığını" tartışırken birbirimizi rencide etmekle.. hatta kavramlar içinde debelenirken fazlasıyla daralttığımız tanımlara göre bilimkurgu sineması örneği arayıp, Solaris'den başka birşey bulamamakla meşguldük...

Oldukça can sıkıcı bir tablonun sergilendiği o günlerden beri bakalım bir yerlere gelebilmiş, yanıtlanmamış soruların sayısını azaltabilmiş miyiz.

Soru 1: Bilimkurgu nedir?

İncelediğim, okuduğum, yazdığım ve izlediğim bunca şeyden sonra bilimkurguyu nitelemek için kullanmak isteyeceğim en belirleyici ifade, "arkaplan" olacaktır. Yirminin üzerinde alt temayla beslenen bu muazzam alan, kendinizi içinde yaşadığınız dünyanın şartları, tarihi ve gerçekleriyle sınırlamaksızın ifade edebilmeniz için müthiş bir olanak sunar size. Hikayenizi nasıl bir dünyada, nasıl bir evrende, ne tür bir toplumun etkisi, kuralları ve olanakları çerçevesinde anlatmak istediğinizin kararını tamamen size bırakır. Arkaplanınızı kendiniz seçer, önünde insana, topluma, doğaya, evrene ve tüm bunların birbiriyle ilişkilerine dair ne isterseniz onu kurgulayıp öykülersiniz.

Soru 2: Bilim ve bilimkurgu arasındaki ilişki nedir?

Bilimkurguda, varolan veya varolması kurgulanan bilimsel gerçeklerden yola çıkılır. Öykünüzü anlatırken dayandığınız madde ve fizik kanunlarının temelinde pozitif bilimler varsa, eserinizi bir bilimkurgu ürünü olacaktır. Eğer evreninizin atomları birbirine çekim kuvvetleri yerine büyü güçleriyle bağlarsa, bu durumda yolculuğunuzun rotası bilimkurgu sınırlarından çıkarak fantazi alanına doğru dönmüş demektir.

Soru 3: Bilimkurgu yazarı ve bilim arasındaki ilişki nedir?

Bilimkurgu yazarı hem varolan bilimsel veriyi mantık boşluğuna yer vermeden kullanabilmek, hem de gelecekte varolabilecek bir bilimsel veriyi gerçekçi ölçütlerde hayal edebilmek durumundadır. Bunun için temel fizik, kimya, biyoloji

ve astronomi kanunlarının nasıl işlediği konusunda en azından içgüdüsel bir kavrayışı yakalamış olmalıdır. Bilimsel ve teknolojik gelişmeleri izlemeli, neyin nasıl işlediğini en azından prensipte kavrayabildiğinden emin olmalıdır.

Soru 4: Işıkötesi hızda yolculuk, telepati gibi konular bilimkurgu mudur, fantazi mi?

Eğer warp hızına çıkış prensibinizi pozitif bilimsel bir temele dayandırdıysanız bilimkurgu, büyüye dayandırdıysanız fantazi yapmış olursunuz. Düşünce okurken beyin hücrelerinin yaydığı parçacık ya da dalgaları kullanıyorsanız, bilimkurgu bölgesinde kalmışsınız demektir. Hatta bunu esrarengiz güçleriyle gerçekleştiren bir mutant da sizi bilimkurgu sınırları içinde tutar, zira genetik mutasyonların esrarının temeli pozitif biyofizik kuralları çerçevesinde ele alınır. Fantaziye kaymanız için ise, düşünce okuyan veya kontrol eden kahramanınızın büyücü ya da gücünü büyülü bir objeden alan bir kahraman olması yeterlidir.

Eh, görünüme göre yanıtsız sorular konusundaki skor şimdilik fena sayılmaz.. tabii hâlâ Star Wars'un bilimkurgu olup olmadığını tartışmıyorsak. (Bu konuda hâlâ sonuca ulaşamamış olanlarımız varsa yardımcı olmaya çalışalım: Star Wars serisi, George Lucas'ın fantazi yapmak amacıyla yola çıktığı, ancak yine de bilimkurgusallıktan uzak kalmayı başaramamış bir eserdir. En basit örneğiyle mistik bir kudret olarak tanımlanmaya çalışılan "Güç", daha sonra "insanı ve evreni oluşturan parçacıkları bir arada tutan şey" olarak bilimselleştirilmiştir. Hatta The Phantom Menace bölümünde konuyla ilgili açıklama genetik ve hematolojiye taşınmış, Gücü içinde hissederek kullanabilen Jedi şövalyelerinin bunu, kan dolaşımındaki sayımı ortalamadan yüksek olan "midi-chlorian" adlı bir serum elemanı sayesinde başarabildikleri açıklanmıştır. Sonuç: Star Wars, her ne kadar baskın fantastik öğelere sahipse de, basbayağı ve buz gibi bilimkurgudur.)

Temel tanımlardaki bulanıklıktan kurtulduğumuza göre, sıranın bir üst düzeydeki soruya geldiğini düşünebiliriz:

Soru 5: Biz bu ülkede niçin doğru dürüst bilimkurgu üret(e)miyoruz?

Bu konuda teklif götürmeyi düşündüğüm bir bayan roman yazarımız, bir röportajında kendisine bilimkurguyla ilgili olarak yöneltilen soruya öyle bir yanıt verdi ki, teklifimi erteleyerek ona düşüncelerini toplaması için biraz -aslında epey- zaman tanımaya karar verdim. Romancımızın görüşüne göre ülkemizde bilimkurgu üretilmesi imkansızdı, çünkü biliminiz yoktu. Bilim üret(tiril)mediğimiz için bilimin terminolojisini de üretemiyorduk, ve anladığımız kadarıyla romancımız bize ait olmayan terimlerle bilimkurgu parçalamanın verimli bir yanını göremiyordu. Aslında onu böyle bir çabadan alıkoyan sahneyi gözümde canlandırabiliyorum: Toplumunuzdaki kullanımı fazlasıyla yeni olduğu için okurunuzun nasıl algılayacağından emin olmadığınız sözcüklerle öykü kurgusu aktarmaya çalışıyorsunuz, ve ettiğiniz lafın okurun kafasında sizin düşündüğünüz gibi canlandığından hiç de emin değilsiniz...

Öte yandan, romancımızın endişesine her ne kadar empatik yaklaşma tarafılsı olsam da, bunun bilimkurgu üretimimizin tamamen sıfırda kalmasını açıklamak için yeterli olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. Herşeyden önce bilim evrensel- dir, ve sırf öğelerinin ismini sizin kültürünüz koymadığı için onları "edebiyat için kullanılamaz" kategorisine hapsedmek söz konusu olamaz. Önemli olan kavramdır, bilgidir, fikirdir- ve idealist bir açıdan bakacak olursak, zaten ilk kavrayan siz- seniz geri kalanlarınıza aktarmaya çalışmak da özellikle size düşer. Ayrıca dilimize dışarıdan giren sözcüklerin öylesine kalabalık olduğu, hatta hepsini ayıklayacak olsak geriye kalanların pek doyurucu bir fikir alışverişine yetmeyeceği günümüzde, böyle bir önermeyi üretimsizlik nedeni olarak öne sürmek pek gerçekçi görünmeyecektir. Böyle sözcükler- le oluşturulan bir eserin "yerli" sayılıp sayılmayacağına gelince... Eğer yazar bizsek, ve biz Yeni Zelandalı veya Marşlı değil de Türk kimliği taşıyorsak, o zaman bizim kafa- mızın harmanladığı herşeyin sonucu, komponentleri evrenin hangi köşesinden gelmiş olursa olsun, yeterince "yerli" olacaktır.

Peki ama, öyleyse biz gerçekte neden bilimkurgu yazmıyoruz?

Aslında ülkemizde doyurucu bir bilimkurgu üretimi olmamasını başlıca iki nedene bağlıyorum:

- 1-Bu fikre alışmamışlık
- 2-Tembellik

Yazmayı bir rahatlama yolu olarak gördüğü için hayalgücünün ürünlerini kağıda döküp sonra bir çekmecesinde unutan onca yetenekli insanımız, bilimkurgusal bir metnin bu ülkede değerlendirilebildiğine neredeyse hiç tanık olmadığından, bu konuda bir girişimde bulunmayı aklına bile getirmemektedir.

İkinci nedene gelince... Ne yazık ki tembellik, ülkemiz insa- nının genel başbelası konumundaki bir özelliktir ve sırf bilimkurgu konusunda değil, aklımıza gelebilecek başka birçok konuda da hayat kalitemizin olabileceğinin pek altın- da bir düzeyde seyretmesine neden olmaktadır. Ancak Türk tembelliğinin özelliği, büyük ölçüde ümitsizlikten ve moti- vasyonsuzluktan kaynaklanıyor olmasıdır. İyi haber: Bu özelliği Türk tembelliğini patolojik tembellikten ayırır, zira motivasyon sağlanan bir atmosferde tedavisi mümkündür.

Bütün bu engelleri aşarak yerli bilimkurguda doyurucu bir sonuç elde etmeye gelince.. Tüm ülkemizi kısılcasına alarak ekonomimizi zora sokan üretimsizliğimiz, hiç değilse bilim- kurgu edebiyatı konusunda sınırlayıcı etkisini yitirmektedir. Onyıllar boyunca çocuk edebiyatındaki parmakla sayılacak ürünlerle ve öykücülük alanın- daki birkaç girişimle sınırlı kalan yerli bilimkurgu, yeni girişimler sayesinde ümitsizlik çemberini kırmak üzeredir. Bu amaçla derlediğimiz ve Kayıp Dünya'nın sayfalarında çağrısı- na yer verdiği Türk Bilimkurgu Öyküleri Antolojisi, "kitap" ola- yını "lüks" olmaktan kurtaracak bir proje bünyesinde hazırlan- maktadır. Okuma keyfinden çeşitli nedenlerle uzaklaşan insanlarımıza onur ve heyecanla duyururuz...

(Bu yazı daha önce Kayıp Dünya dergisinin 01-08-2001 tarihli 7. sayısında yayınlanmıştır.)

ŞUBAT 2006 BİLİMKURGU TOPLANTISI

İsmail Şahin

İstanbul'da Mart 1995 tarihinden itibaren bilimkurgu toplantıları yapılmaktadır. Her ayın ilk Pazar günü yapılan toplantılarda bilimkurgu sevenler bir araya gelip başta bilimkurgu olmak üzere çeşitli konularda sohbetler yapılmaktadır. 5-Şubat-2006 tarihinde yapılan toplantıya katılanları birkaç fotoğrafta göreceksiniz. Sizleri de bu toplantılarda görmek isteriz.

Soldan sağa :
Sönmez Güven,
Atilla Pektekin,
Kamil Çalışkan,
Ayşe Gorbun ve
Burak Fedakar.

05. 02. 2006

Soldan sağa :
Sönmez Güven,
Suat Işık,
Bülent Akkoç ve
Ertuğrul Bilal.

Soldan sağa :
Suat Işık,
Bülent Akkoç,
Ertuğrul Bilal,
Cem Kılıç ve
Atilla Pektekin.

Soldan sağa :
Ben (İsmail Şahin),
Necmi Yıldırım,
Bülent Akkoç ve
Ayşe Gorbun.

